

denne omfattas av en längre preskriptionstid för en fordran på samma belopp mot en enskild mellanhand, så att denna mellanhand kan hamna i en situation där fordran mot honom inte har preskriberats, men dennes fordran mot staten har preskriberats, och andra aktörer på så sätt kan rikta anspråk mot denna mellanhand och denne eventuellt blir tvungen att rikta återgångskrav mot staten, medan de belopp som denne själv betalade direkt till medlemsstaten inte kan återkrävas från denna medlemsstat?

3. Utgör gemenskapsrätten hinder mot en medlemsstats tillämpning av för denna medlemsstat, jämfört med gemenskapsrätten, särskilt förmånliga nationella preskriptionstider som försvar mot en talan som en enskild har väckt mot staten med stöd av de rättigheter som den enskilde tilldelas i EEG-fördraget, i ett fall som det den nationella domstolen har redogjort för, i vilket den särskilt förmånliga nationella preskriptionstiden får till följd att en fordran avseende återbetalning av avgifter som har betalats till medlemsstaten till följd av ett blandat system av stöd och avgifter, som inte enbart till viss del har visat sig vara rättsstridigt, utan även till viss del har visat sig vara oförenligt med gemenskapsrätten, omöjliggörs, eftersom dåvarande Europeiska gemenskapernas domstol fastställde att systemet stred mot gemenskapsrätten först efter det att den särskilt förmånliga preskriptionstiden hade löpt ut, även om rättsstridigheten existerade tidigare?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal d'instance de Dax (Frankrike) den 22 februari 2010 i målen — AG2R Prévoyance mot Bourdil SARL — AG2R Prévoyance mot Société boucalaise de boulangerie SARL — AG2R Prévoyance mot Baba-Pom SARL

(Mål C-97/10)

(Mål C-98/10)

(Mål C-99/10)

(2010/C 113/45)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal d'instance de Dax

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: AG2R Prévoyance

Svarande: Bourdil SARL, Société boucalaise de boulangerie SARL, Baba-Pom SARL

Tolkningsfråga

Är ett allmänt bindande kollektivavtal som ger ensamrätt att förvalta ett kompletterande ersättningssystem för hälso- och sjukvårdskostnader (i det här fallet AG2R Prévoyance) oförenligt med bestämmelserna i artikel 82 i EG fördraget (med förbehåll för att gemenskapens konkurrensregler inte hindrar fullgörandet av de uppgifter som anförtrots det utnämnda socialförsäkringsinstitutet AG2R Prévoyance), när avtalet uttryckligen utesluter möjlighet till dispens från anslutning till nämnda system?

Talan väckt den 23 februari 2010 — Europeiska kommissionen mot Storhertigdömet Luxemburg

(Mål C-100/10)

(2010/C 113/46)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Braun och J. Sénéchal)

Svarande: Storhertigdömet Luxemburg

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 53 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (¹) genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana bestämmelser, och

— förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktiv 2006/43/EG löpte ut den 28 juni 2008. Vid den tidpunkt då förevarande talan väcktes hade svaranden emellertid ännu inte vidtagit nödvändiga åtgärder för att införliva direktivet, eller hade åtminstone inte underrättat kommissionen om sådana åtgärder.

(¹) EUT L 157, s. 87.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Judecătoria Focşani (Rumänien) den 24 februari 2010 — Fräsina Bejan mot Tudorel Muşat.

(Mål C-102/10)

(2010/C 113/47)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Judecătoria Focşani (Rumänien)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Fräsina Bejan.

Svarande: Tudorel Muşat.

Tolkningsfrågor

1. Strider bestämmelserna i artikel 40bis i lag nr 136/1995 (¹) och artiklarna 1–6, i synnerhet artiklarna 3 och 6 i dekret 3111/2004 av Comisia de Supraveghere a Asigurărilor (²) (nämnd med uppgift att övervaka försäkringsbranschen), jämfört med artikel 10.3 i lag nr 136/1995, mot bestämmelserna i artikel 169 FEUF?
2. Om det i nationell rätt föreskrivs att en person som lidit skada inte har rätt till ersättning enligt fordonets ansvarsförsäkring om skadan orsakats uppsåtligen, skadan uppstått i samband med ett handlande som enligt nationell trafiklagstiftning är straffbelagt, skadan uppstod när den som uppsåtligen orsakade den försökte undkomma polisingripande och denna person framförde fordonet utan den försäkrades tillstånd, ska dessa bestämmelser anses orimligt restriktiva för att uppnå det eftersträvade syftet (socialt skydd, det vill säga en garanti för den skadelidande att få ersättning för förstörd egendom)? Går dessa bestämmelser utöver vad som krävs för att uppnå nämnda syfte?

3. Om fråga 2 besvaras nekande, ska den föreskrivna restriktionen anses försätta den skadelidande personen i en diskriminerande situation jämfört med medborgare i andra medlemsstater i Europeiska unionen vilka endast saknar rätt till ersättning i de situationer som föreskrivs i artikel 2.1 första till tredje strecksatsen i rådets andra direktiv 84/5/EEG (³) av den 30 december 1983 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ansvarsförsäkring för motorfordon?
4. Utgör den friskrivning från den försäkrade risken som föreskrivs i nationell rätt i ovannämnda situation en begränsning av den fria etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 FEUF (f.d. artikel 43 EG) och artikel 56 FEUF (f.d. artikel 49 EG) jämfört med rådets direktiv 92/49/EEG (⁴) av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring)?
5. För det fall det i nationell rätt i en medlemsstat i Europeiska unionen föreskrivs att den skadelidande i en trafikolycka har rätt att begära ersättning av den person som orsakat olyckan för reparationskostnader, eller i förekommande fall, för kostnader för att ersätta fordonet och eventuella andra kostnader som uppstått, **ska det anses oskäligt och i strid mot skälen i samtliga direktiv om ansvarsförsäkring för motorfordon att undanta försäkringsgivaren från skyldigheten att omedelbart (så snart olyckan inträffat) ersätta den person som lidit skada** till följd av en trafikolycka, i vilket fall försäkringsgivaren därefter, beroende på hur tvisten löses och vem som anses ansvarig för skadorna, har en regressrätt för att underlätta snabb och effektiv skadereglering och för att kosta samma rättsliga förfaranden så långt möjligt ska kunna undvikas vilka kan göra det omöjligt för parterna att göra sina rättigheter gällande även i en situation som regleras av bestämmelserna i direktiv 2003/8/EG (⁵) och rekommendationerna R(81)7 och (93)1?
6. Om fråga 5 besvaras nekande, skulle inte ett sådant svar strida mot skäl 21 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/14/EG (⁶) av den 11 maj 2005 om ansvarsförsäkring för motorfordon?
7. Är det förhållandet att käranden i förevarande fall undantas från ersättning med stöd av försäkringsavtalet av sådan art att vederbörande försätts i en diskriminerande situation jämfört med andra som har rätt till ersättning även då den som bär skulden till skadan är okänd eller saknar försäkring, när käranden betalat en obligatorisk ansvarsförsäkring [**Orig. s. 3**] för motorfordon samt en frivillig försäkring med icke ringa försäkringspremier och egendomen fortfarande inte har försäkringskydd?